

ПОХЛУПЕНАТА ПАНИЦА

ивѣлъ нѣкога единъ ковачъ, на име Граде. Тежки били времената, а Граде билъ беденъ човѣкъ, та трѣбвало здравата да работи, за да прехрани себе си и жена си. Отъ тъмно до тъмно дигалъ той тежкия чукъ, и нажеженото желѣзо прѣскало червени звездички въ задимената ковачница. При огнището стояла жена му и непрестанно дърпала ржката на голѣмия мѣхъ.

Единъ день въ ковачницата дошелъ богатъ боляринъ. Скъсала се била една брънка на желѣзната му ризница, та искалъ да му изковатъ нова.

— Е какъ е, — попиталъ боляринътъ, — върви ли работата?

— Лошо, — отвърналъ Граде. — Денонощно се

